

teret, ejusque responsum expectaret: Revelationes vero, et Miracula, aliaque beneficia supradicta, quæ in libris horum hominum vitam, gesta que continentibus eatenus sine recognitione, atque approbatione hujusmodi impressa erant, nullo modo approbata censerem volumus, mandavimusque. Ad horum hominum sepulera vetuimus etiam, ac inhibuimus Tabellas, atque Imagines ex cera, aut argento, seu ex alia quacumque materia, tam pietas, quam fictas, atque exsculptas appendi, seu affigi, et lampades, sive alia quæcumque lumina accendi sine recognitione ab Ordinario omnino, prout supra, facienda, Sedique Apostolicæ referenda, ac probanda. Declarantes, quod per suprascripta præjudicare in aliquo nolumus, neque intendimus iis, qui aut per communem Ecclesiæ consensum, vel immemorabilem temporis cursum, aut per Patrum virorumque Sanctorum scripta, vel longissimi temporis scientia, ac tolerantia præfata Sedis Apostolicæ, vel Ordinarii celebrantur. Cumque postea die 2 Octobris ejusdem anni 1625, a quibusdam revocari in dubium accepissemus, an Tabellas et Imagines, quas in posterum offerri contingeret, recipere, et antea oblatas conservare liceret; nos, qui tantummodo volumus, occurrendo abusibus qui irrepere videbantur, certiore viam ad eorum in terris gloriam, quorum Sanctimoniam Divinæ Clementiæ placuerit admirandis operibus illustrare: re prius cum eisdem Cardinalibus communicata, de simili eorum consilio declaravimus quod, sicut nunquam prohibuimus, nec intentionis nostræ fuit prohibere oblationem, receptionemque Tabellarum, et Imaginum hujusmodi, ita ut deinceps nulli dubitationi locus relinquere, statuimus, et decrevimus ut, quoties ad aliquam Ecclesiam, aut Oratorium, locumve alium publicum Sæcularem, seu Regularem Tabellas, et Imagines, aliudve quispiam deferret, ac intercessione hominum inter Sanctos, vel Beatos non adscriptorum, quamvis cum Martyrii, aut Sanctitatis fama demortuorum, optata se impetravisse diceret, liceret Ecclesiasticis personis Ecclesiarum, locorumve prædictorum curæ præpositis Tabellas, et Imagines, sive pictas, sive ex quavis materia fictas, atque alia quæcumque collatæ gratiæ fidem facientia simul cum deferentis, aliorumque, qui conscii fuissent, attestationibus recipere, atque approbantibus Ordinariis, ad quos referre statim omnia tenerentur, in secreto aliquo, seorsim ab Ecclesia, loco, custodire, ibidemque jam amota collocare, et asservare, ut si quando Dominus talium virorum merita Beatificationis, seu Canonizationis honore in terris decorare voluisset, extarent hujusmodi Sanctitatis qualescumque probationes Apostolicæ Sedis iudicio tunc examinandæ. Demum vero, ut ejusmodi Decreta observarentur indubie, ac omnimodam sortirentur executionem, cum eisdem Cardinalibus re pariter communicata, deque eorumdem consilio præmissis addidimus, statuimus, decrevimus, atque declaravimus, ne ex tunc deinceps quispiam Ordina-

nariorum aut ab Apostolica Sede ad hoc specialiter delegatorum super alicujus utriusque sexus cum Sanctitatis, aut Martyrii fama, vel opinione defuncti Miraculis, Revelationibus, aliisque hujusmodi Sanctitatem redolentibus ex integro informationes quoquo modo reciperet, aut Processum instrueret, vel lucusque receptas informationes, instructumve Processum ulterius prosequeretur, nisi postulator prius per legitimas juridice susceptas probationes circa Personam ejus, de cujus miraculis, revelationibus aliisque rebus gestis Sanctitatem præferentibus ageretur, præscriptam in præfato nostro Decreto formam omnino servatam extitisse docuerit, et nisi postea successive idem Ordinarius, aut ab Apostolica Sede ad hoc specialiter delegatus, diligenti præhabita disquisitione circa eandem Personam, supracitato Decreto nullatenus contraventum esse, rite pronunciaverit: utque id inviolabiliter observetur, statuimus insuper ac decrevimus, ne transmissi ad Urbem undecumque hujusmodi Processus a Congregationis Sacrorum Rituum Secretario, minusve Sanctæ Fidei Promotore quomodolibet aperiuntur, nisi prius in Sacrorum Rituum Congregatione, alio se junctim oblato authentico Processu, ex eo Ordinarium, aut ab Apostolica Sede specialiter Delegatum rite, ac recte, ut præmittitur, cognovisse, ac pronunciasse prælibato Decreto nequaquam contrafactum esse plene constiterit, ac deinde a Nobis judicialiter aperiendi eos Processus facultas indulta fuisset. Insuper longissimum tempus, illiusve immemorabilem cursum, de quo in prædicto decreto, intelligi declaravimus tempus centum annorum metam excedens: deque his, atque infrascriptis omnibus quæ in his Decretis disposita et ordinata sunt, aliqua suboriente difficultate, Ordinariis locorum et Delegatis Apostolicis quibuslibet omnem omnino interpretandi facultatem ademimus, utque Sedem Apostolicam desuper consulerent, ab eaque responsum expectarent, mandavimus eisdem, et alias prout in Decretis desuper editis plenius continetur.

§ 2. Quare inviolabili Decretorum prædictorum observantiæ, quantum cum Domino possumus, consulere volentes, motu proprio, et ex certa scientia, et mera deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine Decreta prædicta cum omnibus, et singulis in eis contentis, tenore præsentium perpetuo approbamus, et confirmamus, illisque inviolabilis Apost. firmitatis robor adjicimus, omniaque, et singula Decreta hujusmodi ab omnibus, ad quos spectat, et in futurum quomodolibet spectabit, observari omnino præcipimus sub pœna nullitatis quarumcumque Informationum, Processuum, ac Interpretationis aliter, quam prævia suprascripta præcognitione instructorum, eorumque admissionis, publicationis, aut interpretationis, ita ut earumdem Informationum receptiones, Processuumve instructiones, nec non eorum admissiones, ac publicationes, et interpretationes habeantur pro non receptis, non admissis, non publicatis, interpretatis,

eorumque amplius ratio aliqua nullatenus alicubi umquam haberi debeat.

§ 3. Decernentes, præsentis Literas, et in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque in præmissis, seu eorum aliquo interesse habentes, seu quomodolibet habere prætententes, ad præmissa vocati, et auditi, minusque causæ propter quas eadem præsentis emanarint, adductæ, verificatæ, seu alias sufficienter, aut etiam nullatenus justificatæ fuerint, nullo unquam tempore de subreptionis, obreptionis, nullitatis, aut invaliditatis vitio, seu intentionis nostræ, aut alio quovis defectu, etiam quantumvis magno, inexcogitato, et substantiali, sive etiam ex eo quod in præmissis, seu eorum aliquo solemnitate, et quævis alia servanda, et adimplenda, servata et adimpleta non fuerint, aut ex quovis alio capite a jure vel facto aut statuto, vel consuetudine aliqua resultante, seu etiam enormis, enormissimæ, et totalis læsionis, aut quocumque alio colore, etiam in corpore juris clauso, seu occasione, vel causa, etiam quantumvis justa, rationabili, et privilegiata, etiam tali, quæ ad effectum validitatis præmissorum necessario exprimenda foret: aut quod de voluntate nostra hujusmodi, et aliis superius expressis, seu relatis, nihil ullibi appareret, seu aliter probari posset, notari, impugnari, invalidari, retractari, in jus vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci, vel adversus illas restitutionis in integrum, aperiitionis oris, reductionis ad viam, et terminos juris, aut aliud quodcumque juris, facti, gratiæ, vel justitiæ remedium impetrari, seu quomodolibet concedi, aut impetrato, vel concesso quempiam uti, seu se juvare in Judicio, vel extra posse, neque ipsas præsentis sub quibusvis similibus, vel dissimilibus gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus aut aliis contrariis dispositionibus pro tempore quomodolibet faciendis comprehendere, sed semper ab illis exceptas, perpetuoque validas, firmas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri et obtinere, ac per omnes, et singulos, ad quos spectat, et quomodolibet spectabit in futurum, inviolabiliter observari.

§ 4. Sicque, et non aliter in præmissis omnibus, et singulis per quoscumque Judices ordinarios, et delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, et S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Nuncios et alios quavis auctoritate, et potestate fulgentes, in quavis causa, et instantia, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, ubique judicari, et definiri debere: irritum quoque, et inane, si secus super his a quocumque quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§ 5. Quocirca Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, Episcopis, et aliis locorum Ordinariis, necnon dilectis filiis nostris, et Apostolicæ Sedis Nunciis, ac hereticæ pravitatis Inquisitoribus ubilibet existentibus, per Apostolica scripta mandamus, ut statim, atque præsen-

tes Literæ nostræ ad eorum, et cujuslibet eorum notitiam pervenerint, in sua quisque respective Diocesi, vel Provincia, sedulo pervigilet, ne sine approbationibus prædictis, Imagines cum memoratis signis exponantur, aut Miracula, revelationes, ac beneficia prædicta publicentur, aliave contra superius disposita fiant: transgressores vero, si Regulares fuerint, privationis suorum Officiorum, ac vocis activæ, et passivæ, necnon suspensionis a Divinis; si vero Clerici Sæculares, privationis pariter suorum officiorum, suspensionis a Divinis, et ab administratione Sacramentorum, executioneque suorum Ordinum respective, aliisque arbitrio prædictorum Ordinariorum, seu Inquisitorum pro modo culpæ infligendis pœnis plectendo. Qui autem libros impresserint, aut Imagines pinxerint, sculperint, seu quoquo modo affixerint, vel formaverint, cæterisque Artifices circa præmissa qualitercumque delinquentes, prædicta omnia amittant, et insuper pecuniariis, aliisque etiam corporalibus pœnis juxta criminis gravitatem, eorumdem Ordinariorum, seu Inquisitorum arbitrio afficiantur, Contradictores quoslibet, et rebelles, ac præmissis non parentes, per sententias, Censuras, et pœnas Ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, et facti remedia, omni, et quacumque appellatione, recursu, et reclamatione remotis compescendo, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii Sæcularis.

§ 6. Non obstantibus, quatenus opus sit, rec. mem. Bonifacii Papæ VIII, etiam Prædecessoris Nostri de una, et in Concilio generali edita de duabus dietis, cæterisque in contrarium facientibus quibuscumque.

§ 7. Ut autem præsentis, et in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam deducantur, et ne aliquis de eis ignorantiam prætereundere possit, volumus pariter, et mandamus, quod eadem præsentis per aliquem, seu aliquos ex Cursoribus nostris ad Ecclesiæ Lateranen., et Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariæ Apostolicæ valvas, ac in acie Campi Floræ affigantur, et publicentur, et cum inde amovebuntur earumdem exempla in eisdem locis affixa dimittantur, quæ sic publicatæ, et affixæ post duos menses a die publicationis computandos, omnes et singulos quos concernunt, perinde afficiant, et arcant, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ, et notificatæ fuissent.

§ 8. Quodque illarum transumptis impressis sigillo alicujus personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, et manu alicujus Notarii publici subscriptis eadem prout fides adhibeatur, quæ præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris, die 5 Julii 1634. Pontificatus Nostri anno undecimo.

Anno 1634. Indictione secunda, Pontificatus SS. D. N. D. Urbani divina Providentia Papæ VIII, an. 11, die vero 4 Septembris supradictæ literæ, sive Decretum affixum,

et publicatum fuit ad valvas Basilicarum Sancti Joannis in Laterano, et Principis Apostolorum Urbis, ac in acie Campi Floræ, ut moris est, per me Alexandrum Latinum prælibati Sancti D. N. Papæ Cursorem.

Pro D. Mag. Curs. Dominicus Mag. Curs.

(48. Attendenda sunt insuper Decreta ad id edita de expresso mandato Urbani VIII et alia edita jussu Innocentii XI, quæ ad litteram referuntur a Lambert. cit. lib. 2 in Appendice a pag. 578 ad pag. 602, et brevitatis gratia apud ipsum videnda relinquuntur.

(49. Affertur Decretum Sacræ Congregationis Rituum super immemorabili.

« Sacra Rituum Congregatio jussu Sanctissimi D. N. decrevit immemorabilem probatam super Cultu, et Veneratione alicujus Sancti non Canonizati, nec Beatificati, non suffragari ad effectum, quod de illo possit concedi Missa, vel officium, sed in specie, et in illo loco esse probandam immemorabilem quoad Cultum cum Missa et Officio, et ita in posterum servari mandavit, die 20 Novembris 1628. »

(50. Adducitur Decretum ejusdem Sacræ Congregationis servandum in recipiendis informationibus pro causis Beatificationum, et Canonizationum Servorum Dei.

« Cum in tota Ecclesiæ gubernatione nihil majus, nihil sit augustius Beatificatione, et Canonizatione Sanctorum, utpote homines jam demortuos, etiam cum fama Sanctitatis, ac Miraculorum, declarare pro Sanctis, eosque uti tales colendos, et venerandos decernere.

« Sacra Rituum Congregatio, ut res hæc plane amplissima, atque gravissima rite, sancteque conficiatur, prohibet omnibus, et singulis personis Ecclesiasticis, tam Sæcul. quam Regul. etiam Sancti Joannis Hierosolymitani, Societatis Jesu, vel aliorum quantumvis speciali nota dignorum, ne audeant ipsi per se, aut per alios capere informationes super sanctitate, aut Miraculis alicujus Defuncti, neque ullo modo exquirere, aut obtinere ad hunc effectum extrajudiciales testificationes, aut subscriptiones sub pœnis arbitrio Sacræ Congregationis, infligendis. Quod si Superiori Sacristæ, seu alteri Officiali illius Ecclesiæ, in qua requiescit Corpus ipsiusmet Defuncti, vel alterius etiam Ecclesiæ fuerint revelata aliqua Miracula, seu Prophetiæ dona, possint ea recipere sub sigillo Secreti ab ipsis tantum relatoribus, in quorum gratiam contigisse narrabitur. Teneantur tamen, quam primum commode poterunt, eadem deferre, vel obsignata transmittere Episcopo loci cum expressa declaratione, quod revelationes sic ut supra receptæ non faciant aliquem probationis gradum etiam cujusvis longissimi temporis cursu.

« Quod Decretum, cum fuerit ad notitiam Sanctiss. D. N. Urbani Papæ VIII deductum, Sanctitas sua illud approbavit, ac imprimi, et ubique publicari mandavit. Die 12 Martii 1631. »

(51. Circa Cultum, et Venerationem Reli-

quiarum Sanctorum et Beatorum est idem ferme dicendum, ac de Cultu et de Veneratione ipsorum Sanctorum et Beatorum dictum est supra a n. 41.

(52. Per Reliquias autem Sanctorum, et Beatorum intelliguntur quantum ad propositum, eorundem Corpora, et Corporis partes etiam minimæ, nempe Caput, manus, digiti, dentes, ossa, capilli, cineres, pulveres. Item, eorum vestes, panni, vela, quibus in vita usi sunt, vel quibus eorum Corpora, aut partes eorum post mortem fuerunt involuta. Item instrumenta pœnarum, et mortificationum, quibus in vita utebantur, et hujusmodi. *Communis citat.*

(53. Reliquiæ noviter inventæ, aut productæ ad hoc, ut coli possint cultu publico, debent prius esse legitime recognitæ et approbatæ. *Comm. per text. in c. Cum ex eo 2, de Reliquiis, et veneratione Sanctorum. Et Concil. Trident. sess. 25, de invocatione, veneratione, et Reliquiis Sanctorum; ubi expresse statuitur: « Nulla etiam admittenda miracula nova, nec novas Reliquias recipiendas, nisi eodem recognoscente, et approbante Episcopo. »* (54. Ubi ut vides, Reliquiæ tam Beatorum, quam Sanctorum de novo inventæ, non solum a Papa, sed etiam ab Episcopo recognosci, et approbari possunt. Fagnan. cit. cap. *Cum ex eo* num. 6. Barbos. in Concil. Trid. l. c. n. 9 et 10, et part. 3, de Offic. et potest. Episcop. allegat. 97, n. 10, cum pluribus aliis ibi citatis, Reiffenstuel loc. cit. num. 27, et alii passim. Quamvis enim textus in cit. cap. *Cum ex eo*, dicat: « Nisi prius auctoritate Romani Pontificis sint approbatæ; » tamen id debet intelligi de noviter inventis Reliquiis alicujus nondum Canonizati nec Beatificati, uti cum aliis solide probat ibid. a numer. 5. Reiffenstuel loc. cit. num. 27 et 28, et alii.

(55. Immo Reliquiæ a Papa jam approbatæ etiam ab Episcopo loci adhuc sunt recognoscendæ, non quidem ut denuo ab ipso approbentur, sed solum ut videat an revera Romæ fuerint approbatæ, et an fraus aliqua subsit, antequam publicæ venerationi exponantur. Sixtus V, *Constitut.* 88, incip. *Dominus*, Sacra Congr. Rit. 19. Octob. 1591.

(56. Et hoc etiam pro Reliquiis exponendis in Ecclesiis Regularium, ut decisum fuisse in una Viterbien. 26 Junii 1627, refert Sellius in *Select. Canonic.* cap. 3, num. 11. Barbos. in Concil. Trident. sess. 25, n. 11.

(57. Ad hoc autem ut Episcopus rite approbet alicujus jam Canonizati, aut Beatificati Reliquias noviter inventas Romæ nondum approbatas, necesse est ut, « adhibitis in consilium Theologis, et aliis piis viris, ea faciat quæ veritati, et pietati consentanea judicaverit, » ut expresse statuit Conc. Trid., l. c., et recte observant Barbosa ib. n. 13, et cit. alleg. 97, n. 17, cum pluribus ibi citatis Sanchez in *decalog.*, tom. 1, lib. 2, c. 43, n. 15. Azorius, part. 1, lib. 9, c. 8, q. 8. Reiffenstuel, l. c., n. 27, et alii passim. (58. Et si aliquod circa id emerit grave dubium, nihil inconsulto Summo Pontifice novum, aut in Ecclesia hactenus inusitatum

est decernendum, textu expresso in Conc. Trid., loc. cit., in fine.

(59. Episcopus approbare non potest in ordine ad Cultum publicum Reliquias alicujus cum fama Sanctitatis defuncti, et nondum Canonizati, nec Beatificati: Hoc enim spectat ad Romanum Pontificem. *Communis*, textu expresso in cit. cap. *Cum ex eo 2*, de Reliquiis, et Veneratione Sanctorum, ibi: « Inventas de novo Reliquias nemo publice venerari præsumat, nisi prius auctoritate Romani Pontificis sint approbatæ. » Nec obstat textus Concilii Tridentini allat. supra numer. 53, quia debet intelligi de solis noviter inventis Reliquiis jam Canonizatorum, vel Beatificatorum, et allatus textus citat. cap. *Cum ex eo* intelligendus est de noviter inventis, seu productis Reliquiis alicujus cum fama Sanctitatis defuncti, et nondum Canonizati nec Beatificati, uti cum aliis recte docet Fagnan. in cit. c. *Cum ex eo* a num. 5. Barbosa citat. allegat. 97, n. 21, cum aliis ibi citatis, Reiffenstuel., loc. cit., n. 18 et alii.

(60. Cultu privato possunt coli Reliquiæ quæcumque, tam antiquæ, quam novæ, non solum Canonizatorum, et Beatificatorum, sed etiam cum fama Sanctitatis defunctorum, quamvis a nemine recognitæ, et approbatæ fuerint. *Communis*, arg. tit. cap. *Cum ex eo*, ubi solum prohibetur publicus cultus, et Veneratio, adeoque a sensu contrario concessus intelligitur Cultus privatus, et Veneratio Servorum Dei nondum Canonizatorum nec Beatificatorum.

(61. Reliquiæ antiquæ habendæ sunt in ea veneratione, in qua hactenus fuerunt. Sac. Congregat. Conc. apud Bonacinam in primum decalogi præceptum, disp. 3, q. 1, punct. 4, n. 4, vers. *Dixi*, Barbosam cit. allegat. 97, num. 11, et in Summa Apostolic. dec. verb. *Reliquiæ Sanctorum*, num. 3.

(62. Quoad Reliquias est attendendum novissimum Edictum emanatum pro veneratione Reliquiarum, etc. Vide verb. *Agnus Dei*, ubi affertur ad litteram.

(63. Reliquiæ non sunt incensandæ, nisi cum incensantur Oblata. Sac. Congregat. Rit. in Lucana, 10 April. 1602, apud Barbos. in Summa, loc. cit., num. 10, et Sell. in *Select. Canonic.*, cap. 58, num. 3 (1).

(64. Corpora Sanctorum, et insignes eorum Reliquiæ non possunt transferri de Civitate ad Civitatem, nec de Ecclesia ad Ecclesiam, inconsulta Sede Apostolica, Lambertin., loc. cit., lib. 4, part. 2, cap. 21, a num. 10 ad 19, ubi sub num. 13, dicit, sic respondisse Sac. Congreg. Conc., tom. 6, memorabilem pag. 733, in Archiv. ibi enim sic legitur: « An qui transtulerunt Corpus Sanctæ Christinæ Virginis, et Martyris, inciderint in pœnam Excommunicationis? Sanctissimus Dominus Noster respondit, transferentes non esse excommunicatos; sed tamen obtinuit hodie ex

(1) Antiquitatem hujus moris, quo Sanctorum Reliquiis thus adoletur, pluribus ostendit, atque a Protestantium cavillis vindicat Trombellius Diss. 8. de cultu Sacris Reliquiis adhibito cap. 33 et 34. (Edit. Barbiell.)

Stylo talem translationem non esse faciendam, inconsulta Sede Apostolica. Et infra a n. 14, refert exempla variarum similium Translationum factarum ex concessione Sedis Apostolicæ, et signanter Translationis Ossium, et Reliquiarum Sancti Thomæ Aquinatis, Translationis Capitis Beatæ Nymphæ Virginis et Martyris, et Translationis Capitis S. Guillelmi Ducis Aquitanicæ, Translationis Brachii S. Contradi Placentini, translationis Brachii Sancti Bernardi (2).

(65. Item transferri non possunt de loco ad locum Corpora, neque Reliquiæ Beatorum nondum Canonizatorum, nec fieri potest mutatio Capsæ in qua eorum Ossa recondita sunt, nisi accedente Summi Pontificis, aut Sac. Congregationis Rituum auctoritate; d. Lambert., loc. cit., cap. 21, a num. 6 ad 9, ubi refert varia exempla similium Translationum factarum ex concessione Sedis Apostolicæ, et signanter Translationis Beati, nunc Sancti Laurentii Justiniani, Translationis Beati, nunc Sancti Joannis a Cruce, Translationis Beati Ferdinandi III, Regis Castellæ et Legionis.

(66. Item sine licentia Papæ, aut Sacræ Congregationis Rituum transferri non possunt de loco ad locum Corpora Servorum Dei nondum Beatificatorum, nec Canonizatorum, in quorum Beatificationis, et Canonizationis Causa Sedes Apostolica jam manum apposuit. Idem Lambertinus, loc. cit., cap. 21, a num. 1 ad 5, ubi refert varia exempla similium Translationum factarum ex concessione Sedis Apostolicæ, et signanter Translationis Corporis Venerabilis Servæ Dei, nunc Beatæ Hyacinthæ de Marescotti, Translationis Servi Dei, nunc Sancti Joannis Regis; Translationis Servi Dei, nunc Sancti Camilli de Lellis; Translationis Servi Dei Caroli a Setia.

(67. Translatio autem Corporum Servorum Dei nondum Canonizatorum, nec Beatificatorum, in quorum Causis non fuit adhuc signata *Commissio*, seu Sedes Apostolica nondum manum apposuit, potest fieri de licentia Episcopi, seu Ordinarii. Idem Lambertin., loc. cit., num. 4 et alii passim.

(68. Reliquiæ Sanctorum vendi non possunt. *Communis*, per text. in cit. cap. *Cum ex eo 2*, de Reliquiis, et veneratione Sanctorum, et l. *Nemo 3*, Cod. *Sacrosanctis Eccles.* Res enim Sacræ, quales sunt Reliquiæ, non sunt in dominio alicujus, nec pretii æstimationem recipiunt, l. *Sacra 9*, in fine, ff. de rerum divisione. Et quod Reliquiæ nullius sint in bonis, expresse decrevit Sac. Congreg. Rit. in Senogallien. Montis Bodii, 23 Jun. 1610, apud Barbos. in Summa, loc. cit., num. 5, et Sellium, loc. cit., cap. 58, num. 4, adeoque vendi non possunt; tum quia Spirituality, et spiritualibus annexa vendi non possunt sine labe Simonicæ, cap. *Querelam 15*, de

(2) De Translationis Sacrorum Corporum antiquitate, etiam apud Occidentales nemo copiosius Trombellio egit Diss. 7, cap. 8, ad 55, quem vide. (Edit. Barbiell.)

Simoniam, cap. de Jure 16, de Jurepatronat. Glossa communiter recepta in cap. Cum ex eo, verb. Venales, adeoque, etc.

(69. Furtiva subtractio SS. Corporum vel Reliquiarum etiam devotionis causa facta, est peccatum Sacrilegii, nisi essent in locis Infidelium condita. Reliquiæ enim sunt res Sacræ. Sic Turrecremata in c. Corpora Sanctorum 37, de consecrat., dist. 1, in respons. ad 3. Pirhing., lib. 3, Decretal., tit. 45, n. 12 in fine, Reiffenstuel., loc. cit., n. 33. Ferrand., Disquisit. Reliq., lib. 1, cap. 8, art. 2. Lambert., loc. cit., l. 4, part. 2, cap. 25, num. 21, per text. in cap. Quisquis 17, q. 4 (1).

(70. Reliquiæ in Altari pro ejus consecratione locandæ debent esse Sanctorum ab Ecclesia approbatorum. Sac. Congr. Episc. et Regul., 13 Septembr. 1593, apud Gavant. in Manual. Episc., verb. Altare, num. 12. Barbos. in Summa, loc. cit., num. 4.

(71. Corpora Sanctorum nondum Canonizatorum non possunt poni sub Altari. S. C. Episc. et Regul., 10 Jun. 1586, apud Gavant., loc. cit., verb. Reliquiæ Sanctorum, num. 12.

(72. Quando exponuntur Reliquiæ, ultra lampadem, debent continuo ardere in Altari duo lumina, alias non exponantur. S. Rit. Cong., 22 Jan. 1701.

(73. Reliquia Sancti, ad hoc ut de eo possit celebrari Officium, debet esse insignis, scilicet Caput, Brachium, Crus, vel ea pars Corporis, in qua passus est Martyr; dummodo sit integra, et non parva, et sit ex Sanctis approbatis, et positus in Martyrologio, et tunc celebratur Officium sub ritu duplicis Minoris, et recitatur Symbolum in Missa. Sac. Rit. Congr., 8 Apr. 1628.

(74. Officium de Reliquia insigni celebrandum est solum in Ecclesia, ubi est Reliquia; Et si talis Ecclesia sit Cathedralis, non propterea aliæ Ecclesiæ debent se in hoc conformare cum illa. Sac. Rit. Cong. in Calacurritana, 1 Septembr. 1611, et in Conchen., 12 Martii 1619.

(75. Si vero Reliquia non sit insignis, non licet, nec est alterandum Officium, sed recitandum, prout in Breviario Romano. S. Rit. Cong. in Viterbien., 1 Sept. 1612.

(76. De Sancto, cujus habetur Corpus vel insignis Reliquia non potest fieri Officium, nisi constet de identitate, et nisi reperiatur in Martyrologio Romano; Reliquiæ vero a locorum Ordinariis approbatæ possunt exponi ad Fidelium venerationem. Sac. Rit. Cong., 19 Octob. 1691.

(77. Festum, quod in aliqua Ecclesia celebratur ratione Corporis, vel insignis Reliquiæ, non habet Octavam, nisi specialiter concedatur a Sede Apostolica. Sac. Rit. Congr., 12 Aug. 1613.

(78. Qui recitat Officium de Sancto, de quo habet insignem Reliquiam in propria Eccle-

(1) Maximam a Fidelibus adhibitam primis Ecclesiæ sæculis fuisse curam in acquirendis Sanctorum reliquiis SS. Augustini, Gregorii Turonensis, Theodoretii, aliorumque veterum testimoniis efficit idem Trombellius cit. diss. 7, cap. 7. Fatendum tamen et laudabilem hanc curam sequiore ævo eo proces-

sia, si celebret eo die in alia Ecclesia, debet omittere Credo. Sac. Rit. Congregat., 2 Decemb. 1684.

(79. In illis Ecclesiis in quibus Officium et Missa de Beatis recitari, et respective celebrari possunt, licet eorum Reliquias exponere, Imagines, vel Simulacra supra Altari collocare, ac Votivas Tabellas ibidem appendere. S. Rit. Cong., 17 Apr. 1660.

(80. In Missis de Beatis non debet dici Credo, nisi adsit Reliquia. Sacra Rit. Congregat., 22 Jul. 1664.

(81. Reliquiam deferre in Processionibus pertinet ad Priorem Conventus, unde Reliquia sumitur, sed Regulares non parati debent in processione cedere digniorem locum Clero Sæculari. Sac. Rit. Congregat. in Senogall. Montis Bodii, 25 Sept. 1605, et 19 Apr. 1608, et 23 Januar. 1610.

(82. Reliquiæ non in Monasteriis Monialium, sed in exterioribus Ecclesiis asservari debent. Sac. Congr. Episc. et Regul. in Faventina, 7 Mart. 1617.

(83. Reliquiarum Sanctorum Patronorum Civitatis Clavis una concedi potest Magistratui Sæculari ejusdem Civitatis. Sac. Congr. Rit., 8 Maji 1604, apud Barbos. in Summa, loc. cit., n. 9. Et S. Congr. Episcop. in Civitatis Castellanae, 6 Apr. 1696, apud Monacell., tom. 1, tit. 5, form. 2, n. 39, ubi etiam de aliis Laicis.

(84. Reliquia modica jam facta alienabilis alicui Ecclesiæ, vel Oratorio donari potest. Sac. Rit. Congr. in Asten., 8 Jul. 1602. Alias enim non posset alienari sine beneplacito Sedis Apostolicæ. Barbosa, loc. cit., n. 6 et 7, cum Marco Antonio Genuensi, Maranta, et Ricciul. ibi citatis.

(85. Reliquias falsas exponere ad venerationem est peccatum Superstitionis. La Croix cum Busebaum l. 3, part. 1, num. 8, vers. Superstitionem, et alii passim.

(86. Reliquiæ et Ossa Sanctorum radi non possunt, ut rasura detur cum potu infirmis. Sac. Congregat. Episcop. et Regul. 17 Decembr. 1691; apud Gavant. loc. cit. num. 33. Immo Reliquiæ Sanctorum (præsertim insignes) neque portari possunt ad Ægrotos, Conc. Provinc. Mediol. V, apud Gavant. l. c. num. 33.

(87. In Altari, in quo est expositum SS. Sacramentum, non possunt exponi Reliquiæ Sanctorum. Sic in Instructione edita de mandato Clementis XI, die 20. Jan. 1705, § 2, ibi: *Sopra l' Altare non vi si ponghino Reliquie de' Sancti, o statue de' medesimi.* Vide verb. *Eucharistia* sub num. 64.

(88. In Tabernaculo, ubi asservatur SS. Sacramentum, non sunt retinendæ Reliquiæ, nec Vasa Sacrorum Oleorum, nec aliud; Sac. Cong. Rit. 22 Febr. 1593.

(89. Ad evitandas dissensiones, et conten-

sisse, ut Sanctorum Corpora certatim furtis ac rapinis sublata alio deducerentur: quod quidem aliud invexit incommodum, nempe magnam reliquiarum aut dubiarum, aut etiam falsarum copiam. Vide Muratorii Antiquitates mediæ ævi, dis. 55. (Edit. Barbiell.)

tionem inter aliqua totius Ordinis Fratrum Minorum membra circa solemnitates, picturas, et inscriptiones Religiosorum noviter Beatificatorum, et Canonizatorum, in Capitulo Generali Victoriæ celebrato die 23 Maji 1694, sub titulo *Pro utraque Familia* a num. 41 ad 46, provide fuit statutum ut infra.

(90. « Non sine justo animi angore perpendit Diffinitorium Generale, quanta in pluribus Provinciis evererint scandala post novam aliquam Canonizationem Servi Dei, qua Altissimus Ordinem nostrum dignatus est decorare, cujus occasione elapsis annis, vel ratione solemnizandi Canonizationis festum, vel vitam Sancti imprimendi, vel ejus imaginem, sive sculptam, sive pictam cum aliqua intitulatione, inscriptione, narrativa, aut rhetorica compositione vulgandi, vel de eo prædicandi, vel Canonizationis Processionem faciendi, vel aliud quidpiam in ea solemnitate peragendi, lites, et dissensiones inter aliqua totius Corporis Observantiæ membra in variis Provinciis exortæ, Fratrum turbationes, publica jurgia, mendacia utrinque forte vulgata, libri et scripturæ a temerariis Auctoribus, tam proprio quam alieno nomine, absque legitima licentia impressi, plus damni quam ædificationis apud Christi fideles conciliavere.

(91. « Volens itaque Diffinitorium Generale talibus in posterum dissonantiis, secundum Deum providere, consulto et mature decernit, quod si servus Dei, de quo agatur causa Beatificationis, vel Canonizationis apud S. Sedem, aut qui a Summo Pontifice fuerit Beatificatus, vel Canonizatus, sit ex observantia, et mortuus sit filius alicujus Provinciæ, vel Custodiæ Observantis tam in actis causæ, quam in picturis, sculpturis, laminis, libris, scripturis, elogiis, et foliis, ac locis quibuscumque, exprimat quod est Ordinis Minor. de Observantia; si vero fuerit ex Reformatis Ultramontanæ Familiæ explicetur, quod est strictioris Observantiæ, vel Minorum Observantium Reformatorum. Sin autem fuerit ex Discalceatis, vel Recollectis Provinciis hujus Cismontanæ Familiæ, dicatur Ordinis Minorum Observantium Discalceatorum, vel Recollectorum, quod etiam addatur, si dicatur strictioris Observantiæ, ita ut nunquam particularis status, in quo mortuus est Sanctus, sive sit Observantiæ, sive Reformatorum, sive Discalceatorum, sive Recollectorum taceatur, aut status cum statu confundatur.

(92. « Solemnitas festi Beatificationis, ac Canonizationis Servi Dei ad totum corpus Observantiæ pertinentis, et processio in ea fieri consueta, prius fiat a Conventu illius membri, cujus servus Dei, dum viveret, portio fuerat, videlicet Reformatorum, si mortuus est Reformatus; Observantium, si Observans; Discalceatorum, aut Recollectorum, si Discalceatus, vel Recollectus, in Cælum migraverit. Et si plures fuerint ejusdem membri Conventus, prius fiat a principali, deinde liberum sit cæteris etiam alterius membri, etiam eodem tempore cum aliis Conventibus (non tamen cum principali

prædicto membro, ad quod Sanctus immediate pertinet) eam celebrare solemnitate.

(93. « Ad Processionem autem quæ a principali prædicto Conventu fiet, aliorum Conventuum Communitates concurrere teneantur, et sub privatione officii, vocisque activæ et passivæ per triennium, Prælati cum suis familiis omnium conveniant.

(94. « Si vero in loco non exstiterit Conventus immediatioris Instituti illius novi Sancti, solemnitas, et Processio, cui omnes alii in loco, vel Civitate coexistentes Conventus interesse, sub iisdem pœnis teneantur, fiat primo in Conventu Ordinis antiquioris, ex quocumque membro Observantiæ sit, dummodo in omnibus imaginibus, libris, et foliis exprimaturs cujus membri de corpore Observantiæ Sanctus ille, vel Beatus in sua pretiosa morte filius fuerit. »

(95. Quæ omnia pro illorum majori firmitate, et perpetua observantia, ut refert Ursaya tom. 1, part. 2, discept. 20, n. 79, fuerunt specificè confirmata a Sac. Rit. Congregatione sequenti Decreto: « Sacra Rituum Congregatio suprascriptum statutum benigne confirmavit, et contra ejusdem transgressores sub pœna privationis vocis activæ et passivæ procedi posse decrevit. »

« Die 9. Decemb. 1713.

« G. Card. Carpineus Præfectus.

« N. M. Tedeschi Episcopus Liparitanus
S. Rit. Congr. Pro-secr. »

(96. Alia ad rem. Vide verb. *Imago*, verb. *Miraculum*, verb. *Sanctitas*, *Sancti*, et in tom. 9, inter Decreta Sac. Congregat. decretum sub num. 598. (97. ubi decernitur, quod Reliquiæ Sanctorum, quæ deferuntur in Processionibus per Civitates et oppida, non debent deferri sub Baldachino.

(98. Addendum est sequens Decretum quoad cultum Coronæ ferreæ, quæ in Collegiata Ecclesiæ S. Joannis Baptistæ Modoetiæ Mediolanen. Dioc. asservatur.

« Cum Modoetiæ in Ecclesia Collegiata Sancti Joannis Baptistæ ab antiquissimo tempore inter cæteras Sanctorum Reliquias Corona ferrea, uno ex Clavis Domini Nostri Jesu Christi, ut pie creditur, in laminam, sive circulum compacto exornata asservaretur: Cumque Anno 1687. D. Tancredinus Visitator cultum eidem Coronæ antea præstitum, quousque a clar. mem. D. Card. Vicecomite tunc Mediolanen. Archiepiscopo, aliter decerneretur, Decreto suspenderit; idem vero Cardinalis Archiepiscopus rei gravitate perpensa anno 1688, recursum ad Apostolicam Sedem habendum esse, ab eaque decisionem expostulandam edixerit; Modoetienses vero actis nonnullis in Curia Archiepiscopali tunc peractis usque modo siluerint, ac solummodo tribus abhinc annis Sac. Rituum Congregationi pro prædicta Decisione supplicaverint: Hinc audito prius R. P. D. Calco Episcopo Lucano, tunc Vicario Capitulari Mediolanen. deinde vero Emmentissimo, et Reverendissimo D. Cardinali